

Δύο εβδομάδες στη Ρεν

ένας απολογισμός των γεγονότων στη Ρεν από μία συμμετέχουσα στο κίνημα ενάντια στο CPE

«Κάτω η μισθωτή εργασία» Σύνθημα σε τοίχο στο Παρίσι

Μικρή συνεισφορά για την κυκλοφορία των προλεταριακών αγώνων
από κάποιους καταληψίες φοιτητές και μη

Θεσσαλονίκη, Γενάρης του 2007

Δύο εβδομάδες στη Ρεν

27 Μαΐου 2006

Ένας από-πρώτο-χέρι και εμπειριστατωμένος απολογισμός των γεγονότων στη Ρεν από μία συμμετέχουσα στο κίνημα ενάντια στο CPE.

Το CPE (Contrat Premiere Embauche - συμβόλαιο πρώτης απασχόλησης) είναι μια ειδική νομοθεσία για τους νέους κάτω των 26 ετών. Τα δύο πρώτα χρόνια σε μια νέα δουλειά θεωρούνται περίοδος εκπαίδευσης και δίνεται στον εργοδότη το δικαίωμα της απόλυσης χωρίς να είναι αναγκασμένος να παρουσιάσει κανένα λόγο. Επίσης, ελαχιστοποιείται η αποζημίωση που ο εργοδότης είναι υποχρεωμένος να δώσει στον απολυμένο. *Αυτή όπως και όλες οι υποσημειώσεις που ακολουθούν είναι των μεταφραστών στην ελληνική, για τη διευκόλυνση της κατανόησης κάποιων σημείων του κειμένου.*

Αυτή είναι μία αναφορά για τις δύο εβδομάδες που πέρασα στη Ρεν (κατά τη διάρκεια αυτού που ονομάστηκε κίνημα ενάντια στο CPE), από τις 27 Μαρτίου μέχρι της 6 Απριλίου, δηλαδή τις δύο εβδομάδες που προηγήθηκαν της απόσυρσης του CPE. Επειδή ήδη γνώριζα κάποιους φοιτητές από το [πανεπιστήμιο] Rennes 2 και επειδή ήμουν και εγώ φοιτήτρια τον περασμένο χρόνο στη Γαλλία¹, είχα την ευκαιρία να συμμετάσχω σε δράσεις και συνελεύσεις χωρίς να αισθάνομαι ιδιαίτερα εξωτερική ως προς το κίνημα, παρόλο που το γεγονός ότι δεν είχα εμπλακεί σε αυτό από την αρχή με δυσκόλευε μερικές φορές να κατανοήσω την κατάσταση.

Προφανώς, αυτή η αναφορά δεν αντικαθιστά μία ανάλυση του κινήματος ενάντια στο CPE γενικά και των συνεπειών του για τη σημερινή κοινωνική κατάσταση στη Γαλλία. Στην πραγματικότητα είναι κυρίως ένας απολογισμός, μέρα προς μέρα, των δράσεων και των συζητήσεων οι οποίες πραγματοποιήθηκαν στη διάρκεια αυτών των δύο εβδομάδων. Αλλά θεωρώ ότι ίσως μπορεί να ξεκαθαρίσει κάποια πράγματα σχετικά με το κίνημα, ειδικά για τους ανθρώπους που γνωρίζουν για αυτό μόνο διαμέσου των μέσων ενημέρωσης των χωρών τους. Στην πραγματικότητα, τα τελευταία εστίαζαν σε ό,τι συνέβαινε στο Παρίσι, παραβλέποντας το γεγονός ότι το κίνημα είχε αρχίσει στις επαρχιακές πόλεις αρκετό καιρό πριν να καταληφθεί η Σορβόννη και ότι η κατάσταση στις επαρχιακές πόλεις ήταν μερικές φορές πολύ διαφορετική από την κατάσταση στο Παρίσι (για παράδειγμα, το φαινόμενο «παιδιά των προαστίων» να επιτίθενται σε φοιτητές και μαθητές στις διαδηλώσεις ήταν τελείως ανήκουστο έξω από το Παρίσι). Φαίνεται ότι σε κάθε πόλη το κίνημα έλαβε λίγο διαφορετική μορφή, επειδή οργανώθηκε τοπικά, με τις γενικές συνελεύσεις σε κάθε πανεπιστήμιο να έχουν την αποφασιστική οργανωτική εξουσία.

Όταν έφτασα στη Ρεν, οι φοιτητές απεργούσαν ήδη για περισσότερο από 6 εβδομάδες (στην πραγματικότητα οι φοιτητές του Rennes 2 ήταν οι πρώτοι που

ξεκίνησαν απεργία, ακολουθούμενοι σύντομα από φοιτητές από την Τουλούζη και τη Nanterre [(σ.τ.μ.) στο Παρίσι]). Αλλά το κίνημα βρισκόταν ακόμη στην κορύφωσή του, καθώς οι συνομοσπονδίες των συνδικάτων είχαν καλέσει για πρώτη φορά για μια ημέρα απεργίας και μαζικών διαδηλώσεων.

Δευτέρα 27 Μαρτίου

Έφτασα αργά το βράδυ και πήγα να επισκεφτώ το κατειλημμένο πανεπιστήμιο Rennes 2 [υπάρχουν δύο πανεπιστήμια στη Ρεν, ένα για τις κλασσικές (Rennes 2) και ένα για τις θετικές και νομικές επιστήμες (Rennes 1)]. Στην πραγματικότητα μονάχα ένα κτήριο, που ονομάζεται «Hall B» ήταν κατειλημμένο· στα υπόλοιπα οι είσοδοι ήταν μπλοκαρισμένες με τραπέζια και καρέκλες και φυλάσσονταν από ομάδες περιφρούρησης. Είχαν γίνει προσπάθειες στην αρχή της απεργίας από τους αντι-καταληψίες φοιτητές να περάσουν τις ομάδες περιφρούρησης χρησιμοποιώντας βία, αλλά καθώς απέτυχαν ήταν απίθανο να ξαναπροσπαθήσουν. Έτσι, όταν έφτασα, υπήρχαν ένα ή δύο άτομα σε κάθε ομάδα περιφρούρησης.

Το πρώτο πράγμα που έβλεπε κανείς όταν έφτανε μπροστά στο Hall B ήταν ένα τεράστιο πανό που έγραφε «lutte sociale, tous a poils» (κοινωνικός αγώνας, ας ξεγυμνωθούμε όλοι). Μέσα υπήρχαν πολλοί άνθρωποι που έπιναν, τραγουδούσαν και φώναζαν και ήταν φανερό ότι δεν ήταν όλοι φοιτητές. Την ίδια στιγμή, στις αίθουσες διδασκαλίας, οι «επιτροπές» προετοιμάζαν τις δράσεις για την επόμενη ημέρα. Τρεις δράσεις είχαν υπερψηφιστεί από τη γενική συνέλευση αυτού του απογεύματος (η οποία είχε συγκεντρώσει γύρω στα 5000 άτομα) για την επόμενη μέρα, Τρίτη, μέρα κατά την οποία θα γινόταν κοινή διαδήλωση με εργάτες και απεργία σε πολλούς τομείς, ιδιαίτερα στο δημόσιο. Οι τρεις δράσεις ήταν: να βάλουμε τα παράθυρα πρακτορείων εύρεσης εργασίας, τραπεζών κτλ, να βάλουμε κόλλα στις κλειδαριές αυτών των κτιρίων και να καταλάβουμε τον κύριο σιδηροδρομικό

1 Η συγγραφέας του κειμένου είναι από την Αγγλία.

κό σταθμό. Καθήκον της «επιτροπής δράσης» ήταν να τις προετοιμάσει. Υπήρχαν πέντε επιτροπές που συναντιόνταν κάθε μέρα, στις οποίες ο καθένας (φοιτητής ή όχι) μπορούσε να συμμετέχει: «δράσης», «εσωτερική» (για τη δημιουργία συνδέσεων με εργατές του πανεπιστημίου: καθηγητές, προσωπικό καθαρισμού κτλ...), «εξωτερική» (για τη δημιουργία συνδέσεων με εργατές εκτός πανεπιστημίου, όπως επίσης με μαθητές, άνεργους κτλ...), «κατάληψης» (για την οργάνωση της ζωής στο πανεπιστήμιο: ομάδες περιφρούρησης, βάρδιες καθαρίσματος...) και «καταστολής» (για την πληροφόρηση όλων για τα δικαιώματά μας σε περίπτωση σύλληψης, στο δικαστήριο κτλ...). Αυτές οι επιτροπές έκαναν προτάσεις στις γενικές συνελεύσεις (αν και ήταν δυνατό να κάνει πρόταση κάποιος που δε συμμετείχε σε καμία επιτροπή) και αν αυτές γίνονταν αποδεκτές, οι επιτροπές θα αναλάμβαναν την υλοποίησή τους.

Τρίτη 28 Μαρτίου

(Πρώτη μέρα απεργίας που κάλεσαν τα συνδικάτα)

Αφού είχαμε ετοιμάσει τη μπογιά και την κόλλα πήγαμε στις έντεκα στη διαδήλωση. Ήταν μαζική. Συνηθισμένοι σε μικρότερες διαδηλώσεις, οι άνθρωποι που προετοιμάζαν τις δράσεις νόμιζαν ότι θα ήταν δυνατό να βρούνε ο ένας τον άλλο χωρίς να δώσουν ένα κατάλληλο σημείο συνάντησης. Ξοδέψαμε ώρες προσπαθώντας να βρεθούμε, έπειτα τα παρατήσαμε και απλώς κάναμε λίγα πράγματα σε μικρές ομάδες. Όταν «ξαναβάψαμε» ένα κτίριο, προστατεύαμε αυτόν που το έκανε, περικυκλώνοντας τον. Κάποια στιγμή, δύο μεγάλωμοι τύποι από την «*service d'ordre*» ή «SO» (αντιπρόσωποι εργατικών σωματείων, ο ρόλος των οποίων είναι να σε εμποδίζουν να πορεύεσαι μπροστά από το πρώτο πανό ή στα πλάγια της διαδήλωσης ή να αποτρέπουν κάθε παράνομη ενέργεια) θέλησαν να μας σταματήσουν, λέγοντας ότι ήταν παράνομο, στο οποίο εμείς απαντήσαμε ότι ήταν «δημοκρατικό» καθώς είχε αποφασιστεί στη γενική συνέλευση του Rennes 2. *Vive la democratie!* (Ζήτω η δημοκρατία!). Ένας επέμεινε και προσπάθησε να αρπάξει τον κουβά με τη μπογιά αλλά του αδειάσαμε τον κουβά στο κεφάλι και έπειτα έφυγε ταπεινωμένος, χωρίς να πει κουβέντα! Όπως φαίνεται, δεν ήταν το ίδιο επίπεδο σύγκρουσης όπως στο Παρίσι. Καθώς είχαμε ψηφίσει ενάντια στο να έχουμε «*service d'ordre*» σε μία από τις συνελεύσεις, μπορούσαμε να παραβλέψουμε τις εντολές της SO και να βάλουμε τα πανό μας («Γενική απεργία, ας μπλοκάρουμε τα πάντα» και «Επανάσταση» - και τα δύο έγιναν δεκτά στη γενική συνέλευση) μπροστά μπροστά στη διαδήλωση για λίγο.

Όταν φτάσαμε στο σταθμό, αυτός είχε ήδη γεμίσει από διαδηλωτές. Κανένας δε χρειάστηκε να φωνάξει για να εκτρέψει τη διαδήλωση: είχε συμβεί φυσικά, σαν

να ήταν προφανές στον καθένα ότι έπρεπε να κάνουμε αυτό (η βροχή είχε βοηθήσει λίγο, επίσης). Ήμασταν χιλιάδες και δεν υπήρχαν μπάτσοι. Εκατοντάδες φοιτητές μαζεύτηκαν στις γραμμές και όλα τα τρένα μπλοκαρίστηκαν. Ήταν διασκεδαστικό και ο κόσμος τραγουδούσε. Άκουσα ότι μερικές βιτρίνες καταστημάτων μέσα στο σταθμό και το εσωτερικό ενός TGV² καταστράφηκαν, αλλά δεν το είδα να γίνεται. Μείναμε γύρω στις δύο ώρες και περίπου στις τρεις το απόγευμα μία αυθόρμητη διαδήλωση έφυγε από το σταθμό, ξεκινώντας με 500 άτομα, τα οποία στη συνέχεια αυξήθηκαν στα 1000 περίπου. Κατευθύνθηκε προς τα τοπικά γραφεία του UMP³, τα οποία φυλάσσονται πάντα καλά από την αστυνομία και απ' όπου ξεκινάνε πάντα όλα τα επεισόδια. Όταν το μπλόκο της αστυνομίας μας σταμάτησε, ο κόσμος στην πρώτη σειρά άρχισε να πετάει άδεια μπουκάλια στους μπάτσους.

Για να το απλοποιήσω, θα μπορούσαν να πω ότι ο κόσμος ήταν ένα μίγμα από «παιδιά των προαστίων» και «αναρχικούς», αλλά και οι δύο αυτοί όροι είναι αρκετά ανεπαρκείς. Στη Ρεν δεν υπάρχει μια τόσο ξεκάθαρη γεωγραφική διαίρεση ανάμεσα σε πόλη και προάστια, ούτε υπάρχουν πολλοί μαύροι ή αραβικής καταγωγής άνθρωποι. Οι περισσότεροι από αυτούς που θα ονόμαζα «αναρχικούς» είναι φοιτητές που συμμετέχουν σε όλες τις υπόλοιπες εκφράσεις του κινήματος και οι περισσότεροι από τους νέους που θα ονόμαζα «παιδιά των προαστίων» είναι μάλλον μαθητές της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης. Ωστόσο, μπορεί κανείς κατευθείαν να δει τη διαφορά στον τρόπο που ντύνονται, στον τρόπο που μιλάνε, στις τακτικές που χρησιμοποιούν για να επιτεθούν στην αστυνομία, όπως επίσης στο γεγονός ότι τα «παιδιά των προαστίων» συνήθως δεν φοράνε κουκούλες.

Αφού για μερικά λεπτά πετάχτηκαν μπουκάλια στους μπάτσους, κάποιοι ειρηνιστές πήγαν μπροστά από τις γραμμές των αστυνομικών για να τους προστατεύσουν. Τους πετάχτηκαν μπουκάλια και πέτρες και δεν είχαν τίποτα για να προστατευτούν. Υπήρχαν εντάσεις μεταξύ των διαδηλωτών σχετικά με το τι θα έπρεπε να γίνει: μερικοί ειρηνιστές προσπάθησαν να αποτρέψουν τον κόσμο απ' το να πετάει πέτρες, ενώ άλλοι φοιτητές υπερασπίστηκαν αυτή την ενέργεια. Όπως και να 'χει, η διαίρεση δεν ήταν ανάμεσα σε φοιτητές και «παιδιά των προαστίων», ακόμα κι αν οι φοιτητές φίλοι μου ένιωθαν

² *Train a grande vitesse* - Υπερταχεία τρένα στη Γαλλία

³ *Union pour un mouvement populaire* - Πολιτικό κόμμα που δημιουργήθηκε στη Γαλλία το 2002 για να στηρίξει την υποψηφιότητα του Ζακ Σιράκ. Αποτελεί το κύριο συντηρητικό πολιτικό κόμμα της Γαλλίας. Σ' αυτό ανήκει τόσο ο Ντομινίκ ντε Βιλπέν που κατέχει το αξίωμα του πρωθυπουργού της χώρας από το Μάιο του 2005, όσο και ο (περίφημος από τη στάση του στην εξέγερση του Νοέμβρη 2005 στα προάστια) Νικολά Σαρκοζύ, νυν υπουργός εσωτερικών, ο οποίος μάλιστα σήμερα είναι ο ηγέτης του κόμματος και ο υποψήφιος του για τις ερχόμενες προεδρικές εκλογές.

λίγο άβoλα καθώς ήξεραν ότι αν ένας ειρηνιστής φοιτητής τραυματιζόταν (κάτι που ήταν τελείως λογικό) η θέση της γενικής συνέλευσης σχετικά με τη βία ήταν πιθανό να αλλάξει. Η κατάσταση διαχύθηκε καθώς κάπιοι άρχισαν να σπάνε βιτρίνες καταστημάτων, γεγονός που έγινε δεκτό με επευφημίες από βίαιους φοιτητές και «παιδιά των προαστίων». Λίγο αργότερα ένας «ειρηνιστής» πέταξε μία πέτρα σε έναν τύπο που έσπαζε μία βιτρίνα. Αυτό το γεγονός γρήγορα έγινε γνωστό σε όλους και από εκείνη τη στιγμή μέχρι να φύγω από τη Ρεν οι «μιλιτάντηδες» πασιφιστές εξαφανίζονταν από τις διαδηλώσεις μόλις άρχιζαν οι συγκρούσεις με την αστυνομία.

15 λεπτά αργότερα, η αστυνομία επιτέθηκε και άρχισε να συλλαμβάνει κόσμο, στρέφοντας εναντίον μας όπλα με πλαστικές σφαίρες και αρχίζοντας να μας περικυκλώνει. Καθώς ακούσαμε κόσμο να λέει ότι θα έπρεπε να διασκορπιστούμε, αποφασίσαμε να εγκαταλείψουμε τη διαδήλωση και να πάμε σε μια καφετέρια. Νομίζαμε ότι τα επεισόδια τελείωσαν, αλλά όταν βγήκαμε από την καφετέρια, μία ώρα αργότερα, είδαμε στον ουρανό ένα μεγάλο σύννεφο από δακρυγόνα και ενωθήκαμε ξανά με τη διαδήλωση. Αυτό ήταν ένα από τα ωραιότερα πράγματα όσον αφορά τις συγκρούσεις στη Ρεν. Νόμιζες ότι τελείωναν, καθώς ομάδες απομονώνονταν αφού ο κόσμος είχε διασκορπιστεί, αλλά στην πραγματικότητα αυτές οι ομάδες συνέχιζαν να περιπλανιούνται στο κέντρο της πόλης, συναντούσαν τυχαία άλλες ομάδες, τηλεφωνούσαν στους φίλους τους, και μισή ώρα αργότερα η διαδήλωση άρχιζε ξανά.

Το παιχνίδι της γάτας με το ποντίκι με την αστυνομία κράτησε μέχρι τις εφτά το απόγευμα περίπου οπότε πήγαμε πίσω στο πανεπιστήμιο για να προετοιμάσουμε τις δράσεις της επόμενης ημέρας, ειδικά το μπλοκάρισμα της «rocade», της περιφερειακής οδού της Ρεν.

Τετάρτη 29 Μαρτίου

Σηκωθήκαμε στις πεντέμισι και πήγαμε σε ένα από τα τρία σημεία συνάντησης, που βρίσκονταν σε τρία διαφορετικά σημεία της rocade. Στην αρχή ήμασταν μόνο 100 άτομα κι έτσι μπλοκάρουμε μόνο έναν από τους δρόμους που οδηγούσαν στη rocade. Πήγαμε να μαζέψουμε κάδους, καρότσια και ξύλα για να φτιάξουμε ένα οδόφραγμα. Βάλαμε φωτιά σε κάποια από αυτά για να εξασφαλίσουμε ότι οι οδηγοί δε θα προσπαθήσουν να το καταστρέψουν. Κι άλλοι φοιτητές έφταναν συνέχεια ώσπου γίναμε 300, οπότε εισβάλλαμε στη rocade. Στην αρχή νόμιζα ότι θα ήταν πολύ δύσκολο, βλέποντας αυτόν τον αυτοκινητόδρομο πάνω στον οποίο φορτηγά και αυτοκίνητα κινούνταν με 120 χιλιόμετρα την ώρα. Αλλά όλα πήγαν καλά καθώς χρησιμοποιήσαμε κάδους και καρτσάκια για να προστατευτούμε από τους τρελαμένους οδηγούς. Όταν το οδόφραγμα μας ετοιμάστηκε μερικοί

οδηγοί ήρθαν να μας μιλήσουν. Ο κόσμος ήταν γενικά φιλικός και οι περισσότεροι τουλάχιστον έβγαιναν από τα αυτοκίνητά τους και μιλούσαν μεταξύ τους. Όλοι ήξεραν περί τίνος πρόκειται και κανένας δεν ήταν αδιάφορος για το θέμα. Έμοιαζε λίγο σουρεαλιστικό να στεκόμαστε στη μέση αυτού του αυτοκινητόδρομου, στις οχτώ το πρωί, με τον απέραντο ουρανό από πάνω μας: μπορούσαμε ακόμη και να ακούσουμε τα πουλιά να κελαηδούν. Δύο εργάτες από το γειτονικό εργοστάσιο σκαρφάλωσαν έναν τοίχο για να μας μιλήσουν και μας συνεχάρησαν. Οι περισσότεροι από τους ανθρώπους με τους οποίους μιλήσα συμφώνησαν ότι, επειδή η κυβέρνηση δεν είχε αποσύρει το νόμο μετά από τις τεράστιες διαδηλώσεις της προηγούμενης μέρας, ήταν φυσιολογικό να δοκιμαστεί κάτι άλλο. Άκουσα μονάχα έναν τύπο να ουρλιάζει σε έναν ξεμοναχιασμένο αστυνομικό: «Γιατί δεν κάνετε τίποτα; Διαλύστε τους». Είναι αλήθεια ότι η αστυνομία άρχισε να αντιδράσει, σχεδόν δύο ώρες. Ίσως επειδή υπήρχαν τρία διαφορετικά σημεία μπλοκαρισμένα στη rocade και δεν μπορούσαν να επιτεθούν σε όλα την ίδια στιγμή (εμάς μας επιτέθηκαν τελευταίους). Είναι περισσότερο πιθανό ότι δεν ήθελαν να φανούν πολύ κατασταλτικοί σε μια κατάσταση γενικής συμπαρατάσης. Όταν έφτασαν τα CRS⁴ απλά μας έριξαν δακρυγόνα και φύγαμε. Είχαμε μείνει αρκετά ώστε έτσι κι αλλιώς η προσπάθειά μας να είναι νικηφόρα: είχαμε δημιουργήσει μια ούρα 42 χιλιομέτρων! Πορευτήκαμε προς το πανεπιστήμιο, με τα CRS να ακολουθούν, φτιάξαμε μερικά οδοφράγματα, αλλά κανένας δεν ήταν έτοιμος να συγκρουστεί. Όταν φτάσαμε στο πανεπιστήμιο συναντήσαμε φοιτητές που επέστρεφαν από τα άλλα σημεία. 100 φοιτητές ήθελαν να πάνε και να μπλοκάρουν ξανά τη rocade και κατάφεραν να την μπλοκάρουν για μισή ώρα ακόμα. Άλλοι αποφάσισαν να κάνουν ένα γύρο στην πανεπιστημιούπολη για να δούνε αν κάποιος καθηγητής οργάνωνε κρυφά μαθήματα. Σύντομα ήρθαν πίσω να μας πληροφορήσουν ότι είχαν πιάσει έναν και τον έβγαλαν έξω από την αίθουσα σηκωτό μπροστά σε όλη την τάξη. Ακούγοντάς το, ξαναπήγαμε περισσότεροι, βρήκαμε τον καθηγητή, τον περικυλώσαμε, και ένας από εμάς τον προειδοποίησε, ενώ έπαιζε με μία μεταλλική βέργα, ότι το να προγραμματίσει άλλα μαθήματα σήμαινε ότι παίζει με τη ζωή του! Αργότερα μάθαμε ότι ο καθηγητής υπέβαλλε μήνυση εναντίον του τύπου, έτσι έγινε αποδεκτό από τη συνέλευση ένα ψήφισμα συμπαρατάσης. Τέλος πάντων, δεν ακούσαμε ποτέ για κανένα κρυφό μάθημα μετά από αυτό το περιστατικό.

Το απόγευμα, έγινε μία ακόμη γενική συνέλευση (μόνο απεργών) η οποία συγκέντρωσε γύρω στα 500 άτομα. Ήταν λίγο μπλεγμένη, καθώς επικρατούσε ένα είδος φορμαλισμού ο οποίος μερικές φορές έμοιαζε ανεπαρκής (για παράδειγμα το να ψηφίζει κανείς για κάθε

⁴ *Compagnies Republicaines de Securite* - Η γαλλική αστυνομική μονάδα αντιμετώπισης ταραχών.

μικρό πρακτικό ζήτημα), αλλά υπήρχε μία καταπληκτική ενεργητικότητα και η τάση να ψηφίζουμε για τόσες πολλές δράσεις για την ίδια μέρα που θα ήταν αδύνατο να τις πραγματοποιήσουμε όλες, ακόμη κι αν δεν κοιμόμασταν καθόλου. Όταν ήρθε η ώρα της ψηφοφορίας για τους αντιπροσώπους για το εθνικό συντονιστικό, εκφράστηκε ένα γενικό αίσθημα απόρριψης των συνδικάτων - ο κόσμος γιούχαρε συστηματικά τους υποψήφιους της UNEF⁵ ενώ υποδεχόταν με χειροκροτήματα όσους υποψήφιους έλεγαν ότι δεν ανήκουν σε κάποιο συνδικάτο. Όταν συζητήθηκαν τα γεγονότα της προηγούμενης μέρας, άτομα που παρέμβαιναν για να πουν ότι δεν υπήρχε διαίρεση μεταξύ διαδηλωτών και «casseurs» [(σ.τ.μ.) «σπάστες»] ήταν αυτά που χειροκροτήθηκαν περισσότερο και η πρόταση ότι θα έπρεπε να φτιάξουμε ένα πανό που να γράφει «είμαστε όλοι εγκληματίες» έγινε δεκτή με επευφημίες (ακόμη κι αν στην πραγματικότητα κανένας δεν το έφτιαξε μετέπειτα). Οι κύριες δράσεις που ψηφίστηκαν για την επόμενη μέρα ήταν: μπλοκάρισμα της rocade το πρωί, διαδήλωση με τους μαθητές στις έντεκα, με τους οποίους να πηγαίναμε μαζί να συναντήσουμε τους εργάτες της EDF⁶ περίπου στη μία και «charivari» (κωδικό όνομα για μπάχαλα) στις εννιά το βράδυ!

Πέμπτη 30 Μαρτίου

Η μέρα ξεκίνησε με το κλείσιμο της περιφερειακής οδού, το οποίο δούλεψε καλά καθώς είχαμε τους μαθητές στο πλευρό μας. Κάναμε περισσότερες προσπάθειες να πάμε και να μιλήσουμε με τον κόσμο στα αυτοκίνητα. Κάποιοι από αυτούς άνοιγαν το παράθυρο για να μας μιλήσουν. Αυτοί με τους οποίους μιλήσα ήταν φιλικόι, ενώ άλλοι απλά δεν άνοιγαν το παράθυρο. Ωστόσο, όταν πήγα σε ένα άλλο σημείο της rocade (ο δρόμος αποκλείστηκε σε 4 σημεία) είδα μια ομάδα φορτηγατζήδων που είχαν συμφωνήσει να επιχειρήσουν να καταστρέψουν το οδόφραγμα. Μετά από λίγα λεπτά διστακτικότητας, το υπερασπιστήκαμε, βάζοντας στη θέση τους τα καρτόσια με το που οι φορτηγατζήδες τα αφαιρούσαν, μέχρι που έγινε ξεκάθαρο ότι η κατάσταση θα έπρεπε να εξελιχθεί σε μάχη ανάμεσα σε εμάς κι αυτούς. Βλέποντας την αποφασιστικότητά μας (και όσο δυνατοί κι αν ήταν, ήταν μόνο 10), τα παράτησαν και άρχισαν να μιλάνε με κάποιους από εμάς σχετικά ήρεμα, εξηγώντας ότι επειδή είχαν κάποιου είδους συμβόλαιο αυτο-απασχόλησης δεν μπορούσαν να μην πάνε στη δουλειά. Νομίζω ότι αρχικά φαντάστηκαν ότι ήμασταν χίπηδες φοιτητές και ότι λίγος τσαμπουκάς θα ήταν αρκετός για να μας κάνει να τα παρατήσουμε: ήταν έκπληξη γι' αυτούς το ότι δεν ήταν τόσο απλό. Φύγαμε μετά από 15 λεπτά, καθώς έπρεπε να πάμε στη διαδήλωση με τους μαθητές.

⁵ Union Nationale des étudiants de France - Το βασικό φοιτητικό συνδικάτο στη Γαλλία.

⁶ Electricite de France - Επιχείρηση ηλεκτρισμού της Γαλλίας.

Υπήρχαν χιλιάδες μαθητές. Διαδηλώσαμε για λίγο και στη συνέχεια εμείς, οι φοιτητές, προσπαθήσαμε να κατευθύνουμε την πορεία προς το εργοστάσιο της EDF ώστε να επιχειρήσουμε να συναντηθούμε με τους εργάτες στο μεσημεριανό τους διάλειμμα και να τους μιλήσουμε για την αναγκαιότητα να προχωρήσουν σε γενική απεργία (αυτό ήταν το σχέδιο, τέλος πάντων). Αλλά οι μαθητές δεν ήταν ενήμεροι για αυτό το σχέδιο και η «service d'ordre» δεν ήθελε να αφήσει τον κόσμο να πάει προς αυτή την κατεύθυνση. Τελικά, αργήσαμε και όταν φτάσαμε οι εργάτες είχαν τελειώσει το διάλειμμά τους. Κάποιοι φοιτητές προσπάθησαν παρόλα αυτά να μπουν μέσα σκαρφαλώνοντας τους φράκτες: κάποιοι μαθητές νόμιζαν ότι θα μπαίναμε για να καταστρέψουμε ή να κλέψουμε πράγματα και ακολούθησαν με αυτή την πρόθεση. Ένας δημοσιογράφος που τραβούσε άτομα που σκαρφάλωναν το φράκτη (κάτι που είναι παράνομο) δέχτηκε επίθεση, ο κόσμος διαιρέθηκε σχετικά μ' αυτό: εν συντομία, ήταν χάλια!

Στη συνέχεια πήγαμε να μπλοκάρουμε την περιφερειακή οδό (ξανά!). Ήταν πολύ εύκολο καθώς ήμασταν χιλιάδες. Η αστυνομία απλά μας συνόδευε! Πορευτήκαμε στην περιφερειακή (την οποία η αστυνομία είχε αδειάσει) για περισσότερο από μία ώρα, κάτι που ήταν αρκετά βαρετό και κουραστικό. Η διαδήλωση τελείωσε μπροστά στη νομαρχία, η οποία φυλασσόταν ασφυκτικά από τους μπάτσους. Οι περισσότεροι ήταν κουρασμένοι και έφυγαν.

Στις εννιά το βράδυ υπήρχαν μόνο γύρω στους 80 ανθρώπους στο σημείο συνάντησης για το «charivari», αλλά καθώς ξεκινήσαμε μια «αυθόρμητη διαδήλωση» («manif sauvage» ή «manif a parcours intuitif») ήρθαν και άλλοι και ο αριθμός μας αυξήθηκε στους 200. Όχι αρκετοί για αξιοπρεπή μπάχαλα, ειδικά από τη στιγμή που τις προηγούμενες εβδομάδες τα «charivari» συγκέντρωναν πάνω από 1000 άτομα και μια φορά ένα κράτησε μέχρι τη μία τη νύχτα. Ωστόσο, αυτό που μου άρεσε περισσότερο ήταν ο αυθορμητισμός, καθώς ομάδες μεθυσμένων φοιτητών, άστεγοι, «παιδιά των προαστίων» προσχωρούσαν κάθε στιγμή όταν μας έβλεπαν να περνάμε. Και αυτός ο αυθορμητισμός ήταν που φόβιζε περισσότερο του καταστηματαρχές του κέντρου. Έκλειναν τις πόρτες και προστάτευαν τα παράθυρά τους μόλις μας έβλεπαν, τα άνοιγαν ύστερα από 5 λεπτά μόνο για να μας δουν να επιστρέφουμε! Διάβασα στην τοπική εφημερίδα ότι οι ιδιοκτήτες εστιατορίων παραπονούνταν ότι δεν είχαν σχεδόν καθόλου πελάτες, αφού είχε γίνει αδύνατο να έχει κανείς ένα ήσυχο βραδινό γεύμα έξω. Οι καταστηματαρχές του κέντρου διαμαρτύρονταν επίσης ότι αυτό τον καιρό έχαναν κάθε μέρα το 37% των κερδών τους.

Αυτό μπορεί να εξηγηθεί επίσης από την παρουσία εν μέσω του κέντρου, σε ένα από τα πιο αστικά τετράγωνα της πόλης, ενός «εναλλακτικού χωριού» κατασκευασμένου από περίπου 30 φοιτητές, οι οποίοι

επέλεξαν αυτόν τον τρόπο δράσης για να συμμετέχουν στο κίνημα. Είχαν φέρει τις σκηνές τους και οργάνωναν εγχειρήματα γύρω από την ιδέα «εναλλακτικών τρόπων ζωής». Είχε μετατραπεί σε ένα είδος σημείου αναφοράς όταν χρειαζόταν κάποιος να μάθει νέα, να βρει βοήθεια αν τραυματιζόταν σε μια διαδήλωση, να προστατευτεί αν τον κυνηγούσε η αστυνομία κλπ... Το βράδυ, όλοι οι πάνκηδες και τα πρεζόνια της πόλης πήγαιναν εκεί για να πιουν (ένα γεγονός που δεν ήταν και ιδιαίτερα ευπρόσδεκτο από τους φοιτητές που ξεκίνησαν το εγχείρημα) και να κάνουν φασαρία μέχρι το πρωί. Προφανώς, το «business as usual» ήταν αδύνατο κάτω από αυτές τις συνθήκες και για τους κατοίκους της αστικής περιοχής ήταν ένας εφιάλης. Εν συντομία, το κέντρο της πόλης βρισκόταν σε μια κατάσταση «εμφυλίου πολέμου χαμηλής έντασης» και οι καταστηματαρχές και οι αστοί σε κοιτούσαν μισοθυμωμένα, μισοφοβισμένα από τη στιγμή που θα βρισκόσουν σε μια ομάδα περισσότερων των δύο ατόμων.

Εν πάση περιπτώσει, εκείνο το βράδυ δεν κάναμε πολλά πράγματα. Μόνο λίγα αυτοκίνητα καταστράφηκαν και δεν έγιναν συγκρούσεις με την αστυνομία καθώς η παρουσία της ήταν πολύ διακριτική. Ωστόσο, διαδηλώσαμε, φωνάζοντας συνθήματα όπως:

«*Tout est a nous, rien est a eux, tout ce qu'ils ont ils l'ont vole, retrait du CPE, retrait du CNE, ou alors ca va peter*» (Τα πάντα είναι δικά μας, τίποτα δεν είναι δικό τους, ό,τι έχουν το έχουν κλέψει, αποσύρετε το CPE και το CNE⁷, αλλιώς θα τα διαλύσουμε όλα!)

Στο οποίο άλλοι απαντούσαν:

«*CPE, on s'en fout, on veut pas bosser du tout*» (δε μας ενδιαφέρει το CPE, δε θέλουμε να δουλεύουμε καθόλου)

Άλλα συνθήματα πήγαιναν κάπως έτσι :

«*Villepin, prends ton temps, on s'amuse enormement*» (Βιλπέν, με την ησυχία σου, διασκεδάζουμε πολύ)
«*Vive le vent, vive le vent, vive le vandalisme, des coups de pied aux CRS, et des baffes a l'UNEF, des paves dans les vitrines et des coups de barres a mines*» (Ζήτω ο βανδαλισμός: κλωτσιές στα MAT, σφαλιάρες στην UNEF, πέτρες στις βιτρίνες των καταστημάτων...)

Το πιο δημοφιλές, το οποίο ήταν από αυτά που ακούγονταν περισσότερο στις μεγάλες κοινές διαδηλώσεις με τους μαθητές, ήταν το εξής:

«*Pends, pends, pends ton patron, t'auras sa galette, pends, pends, pends ton patron, t'auras son pognon. Si tu pends pas le patron, t'auras pas sa galette, si tu pends pas le patron, t'auras pas son pognon.*» (Κρέ-

⁷ Contrat nouvelle embauche - Συμβόλαιο νέας απασχόλησης.

Ένα είδος CPE για ανθρώπους που δουλεύουν σε εταιρίες με λιγότερους από 20 εργαζόμενους, ασχέτως ηλικίας. Ψηφίστηκε από την κυβέρνηση του Βιλπέν τον Αύγουστο του 2005 και βρίσκεται σήμερα σε ισχύ, σε αντίθεση με το CPE.

μασε, κρέμασε, κρέμασε το αφεντικό σου και θα έχεις τα λεφτά του, κρέμασε, κρέμασε, κρέμασε το αφεντικό σου και θα έχεις τον παρά του. Αν δεν κρεμάσεις το αφεντικό σου δε θα έχεις τα λεφτά του, αν δεν κρεμάσεις το αφεντικό σου, δε θα έχεις τον παρά του.)

Όταν συναντούσαμε την αστυνομία, το παραδοσιακό «*Police partout, justice nulle part*» (Αστυνομία παντού, δικαιοσύνη πουθενά) συχνά έδινε τη θέση του στο πιο αυθεντικό: «*Contre la grippe aviaire, principe de precaution, tous les poulets a la maison*» (Ενάντια στη γρίπη των πτηνών, η αρχή της πρόληψης: κλείστε όλα τα «κοτόπουλα» -αργκό λέξη για τους μπάτσους- στο σπίτι).

Κανένα από αυτά τα συνθήματα δεν υπήρχε πριν το κίνημα. Νέα συνθήματα εφευρίσκονταν καθημερινά και μόνο αυτό το μικρό γεγονός δείχνει ότι υπήρχε μια διαφορετική ατμόσφαιρα από αυτή των φοιτητικών κινημάτων από το 1998 (τουλάχιστον) και έπειτα, όπου τα ίδια συνθήματα ανακυκλώνονταν κάθε χρόνο.

Παρασκευή, Σάββατο και Κυριακή

Κατά τη διάρκεια των επόμενων τριών ημερών δε σχεδιάστηκαν πολλές δράσεις μιας και οι περισσότεροι φοιτητές επέστρεψαν στο πατρικό τους για σαββατοκύριακο. Το Σάββατο, ωστόσο, 200 άνθρωποι συμμετείχαν σε μια προσπάθεια να μπλοκάρουν τα εμπορικά κέντρα και τα μεγάλα καταστήματα της πόλης, όπως το Virgin... Κάτι τέτοιο ήταν πολύ εύκολο μιας και έκλειναν τις πόρτες και προφύλασσαν τα παράθυρα μόλις πλησιάζαμε (ωστόσο, μόνο για να τα ξανανοιξουν μόλις θα φεύγαμε). Μια διασκεδαστική δράση στην οποία συμμετείχα ήταν το «*demenage*» ενός Quick-restaurant [(σ.τ.μ.) αλυσίδα fast food αντίστοιχη του McDonald's]. Αυτό που έπρεπε να κάνουμε ήταν απλώς να μπούμε μέσα, να σχηματίσουμε μια «ανθρώπινη αλυσίδα μεταφοράς» και να βγάλουμε όλα τα έπιπλα έξω. Με αυτόν τον τρόπο η ενέργεια γίνεται πολύ γρήγορα και η ευθύνη μοιράζεται σε όλους. Το πιο αστείο είναι η φάτσα των πελατών και των εργατών (στην περίπτωση αυτή, ένας από τους εργάτες προσπάθησε να κρατήσει ένα τραπέζι αλλά γρήγορα τα παράτησε, ενώ οι πιο πολλοί δεν αντέδρασαν). Στη συνέχεια μπορεί κανείς να περάσει καλά για λίγη ώρα καθισμένος στις καρέκλες και τα τραπέζια έξω πριν συνεχίσει τη διαδήλωσή. Ο νέος αυτός τρόπος διατάραξης της λειτουργίας ενός χώρου χρησιμοποιήθηκε ευρέως στη Γαλλία κατά τη διάρκεια του κινήματος, καθώς είναι μια μέση λύση ανάμεσα στην κατάληψη ενός χώρου (κάτι το οποίο μπορεί να είναι αρκετά βαρετό, ειδικά όταν πρόκειται για ένα απαίσιο μέρος) και την καταστροφή του.

Πέρα από αυτή τη δράση, το μεγαλύτερο μέρος του σαββατοκύριακου το περάσαμε συζητώντας για την αναγκαιότητα να επεκταθεί το κίνημα πέρα από το φοι-

τητικό και μαθητικό του χαρακτήρα, χωρίς να βασίζεται στα εργατικά συνδικάτα, μιας και αυτά το μόνο που ήταν διατεθειμένα να κάνουν ήταν να καλούν σε απεργία μια μέρα την εβδομάδα.

Οφείλαμε να αναγνωρίσουμε το γεγονός ότι οι εργάτες που διαδήλωναν μαζί μας τις ημέρες απεργίας δεν ήταν αυτοί που θίγονταν περισσότερο από την επισφάλεια, αλλά αυτοί που μπορούσαν να κατέβουν σε απεργία, επειδή βρίσκονταν είτε στο δημόσιο τομέα είτε στους μεγάλους χώρους εργασίας του ιδιωτικού τομέα στους οποίους υπήρχε καλή συνδικαλιστική οργάνωση. Γι' αυτούς, ο κύριος λόγος για να κατέβουν σε απεργία ήταν σε ένδειξη αλληλεγγύης προς εμάς και αυτός ο λόγος δεν είναι επαρκής για μια γενική απεργία. Από την άλλη, οι εργάτες που επηρεάζονται περισσότερο από την επισφάλεια δουλεύουν σε μικρές, χωρίς συνδικαλισμό, εταιρίες. Αυτοί είναι οι εργάτες που απειλούνταν από το νέο συμβόλαιο CNE. Αυτοί συνήθως δεν μπορούν να απεργήσουν, μιας και μπορεί εύκολα να απολυθούν και δεν έχουν συνδικάτα να τους υπερασπιστούν. Συνεπώς, εάν θέλαμε να μεγαλώσει το κίνημα, σκεφτήκαμε ότι θα έπρεπε να προσπαθήσουμε είτε να τους βοηθήσουμε να κατέβουν σε απεργία είτε να τους δώσουμε τη δυνατότητα να προχωρήσουν σε δράσεις μαζί μας εκεί όπου η απεργία θα ήταν αδύνατη.

Έπρεπε επίσης να λάβουμε υπόψη την αποτυχία της «εξωτερικής επιτροπής», της ομάδας φοιτητών (στην οποία συμμετείχαν οι περισσότεροι τροτσκιστές) η οποία για δυο μήνες προσπαθούσε ματαίως να έρθει σε επαφή με εργάτες. Αυτό που κυρίως έκανε ήταν να μοιράζει φυλλάδια που καλούσαν σε γενική απεργία μπροστά από τα κύρια εργοστάσια της Ρεν (όπου βρίσκονται οι «παραγωγικοί» εργάτες) και μετά να οργανώνει «δια-επαγγελματικές» συνελεύσεις κάθε εβδομάδα. Μονάχα 20 με 30 άνθρωποι, κυρίως συνδικαλιστές, εμφανίζονταν σ' αυτές τις συνελεύσεις, είτε για να πουν τι ήταν τα συνδικάτα τους διατεθειμένα να κάνουν είτε για να μεταφέρουν την αίσθηση που κυριαρχεί ανάμεσα στους συναδέλφους τους για το κίνημα: γενικά το υποστήριζαν, αλλά δεν ήταν ακόμα διατεθειμένοι να κατέβουν σε απεργία. Έτσι, ο ρόλος αυτών των συνελεύσεων ήταν καθαρά ενημερωτικός και σπάνια οδηγούσε σε κάποια απόφαση η οποία θα μπορούσε να οδηγήσει σε δράση. Σκεφτήκαμε ότι ήταν επιτακτικό να προσπαθήσουμε κάτι άλλο.

Για εμάς, ένας από τους λόγους που αυτές οι συνελεύσεις ήταν αποτυχημένες (με όρους αριθμών και αποτελεσματικότητας) ήταν το γεγονός ότι οι εργάτες καλούνταν να συμμετέχουν «ως εργάτες». Η επισφάλεια και η ανεργία έχει αλλάξει ήδη τη ζωή των ανθρώπων σε τέτοιο βαθμό που πολλοί δουλεύουν χωρίς να αναγνωρίζουν τον εαυτό τους ως «εργάτες». Μπορεί να είσαι φοιτητής και ταυτόχρονα εργάτης, μπορεί να είσαι άνεργος και ταυτόχρονα εργάτης (καθώς μπορεί να δουλεύεις και

να παίρνεις επίσης το επίδομα ανεργίας αν το εισόδημά σου είναι χάλια). Ακόμη πιο σημαντικό είναι το γεγονός ότι αν είσαι αναγκασμένος να αλλάζεις κάθε 6 μήνες δουλειά (όπως οι περισσότεροι εργάτες με προσωρινά συμβόλαια) δεν έχεις το χρόνο να ταυτιστείς με το επάγγελμά σου ή την επιθυμία να παλέψεις στο συγκεκριμένο εργασιακό σου χώρο. Έτσι, μας φάνηκε ότι ήταν αναγκαίο να καλέσουμε τους ανθρώπους να συμμετέχουν στο κίνημα όχι «ως εργαζόμενοι» αλλά ως «άτομα» (παρόλο που δεν μας πολυάρεσε ο όρος, δεν μπορούσαμε να βρούμε κάτι καλύτερο. Κάποιοι είπαν «άνθρωποι»). Θέλαμε, λοιπόν, να οργανώσουμε συνελεύσεις ανοιχτές σε όλους: σε φοιτητές, εργάτες, ανέργους και σε αυτούς που δεν ανήκουν σε «κανένα από τα παραπάνω». Δε θέλαμε οι άνθρωποι που συμμετέχουν να αισθάνονται ότι είναι αναγκασμένοι να αντιπροσωπεύουν το χώρο εργασίας τους ή το συνδικάτο τους για κάθε τι που θα έλεγαν ή θα έκαναν, αλλά να μπορούν να συμμετέχουν σε αυτές τις συνελεύσεις και πιθανόν και σε μελλοντικές δράσεις με τον τρόπο που οι ίδιοι προσωπικά είχαν την ανάγκη να το κάνουν.

Αυτά ήταν τα κύρια σημεία της προκήρυξης που γράφτηκε εκείνο το σαββατοκύριακο εν όψει της πρώτης συνέλευσης που θα οργανωνόταν το απόγευμα της Τρίτης (συμπεριλαμβάνω μετάφραση της προκήρυξης στο τέλος αυτής της αναφοράς). Αλλά πρώτα ήταν απαραίτητο αυτό να συμφωνηθεί από τη γενική συνέλευση των φοιτητών το απόγευμα της Δευτέρας.

Δευτέρα 3 Απριλίου

Η γενική συνέλευση εκείνο το απόγευμα συγκέντρωσε 5000 περίπου φοιτητές.

Οι αποφάσεις που υπερψηφίστηκαν, ανάμεσα σε άλλες, ήταν:

- να συνεχιστεί η απεργία και το μπλοκάρισμα του πανεπιστημίου (από μια ξεκάθαρη πλειοψηφία)
- να καταδικάσουμε οποιοδήποτε συνδικάτο ή οργάνωση θα καλούσε σε λήξη της απεργίας αν αποσυρόταν μόνο το CPE
- να απαγορευτεί η λέξη «CPE» από όλα τα φοιτητικά πανό προκειμένου να επιβεβαιώσουμε ξεκάθαρα ότι τα αιτήματά μας πήγαιναν παραπέρα από την απόσυρση του CPE και περιελάμβαναν τόσο την απόσυρση του επονομαζόμενου «*loi de l'egalite des chances*» («νόμος για την ισότητα των ευκαιριών», μέρος του οποίου είναι το CPE) όσο και του «CNE».
- να πάμε και να την πέσουμε στη διαδήλωση των αντι-καταληψιών την Τετάρτη.
- το μπροστινό μας πανό να γράφει «Επανάσταση»
- μια ομάδα φοιτητών να δώσει συνέντευξη τύπου φορώντας κουκούλες και κρατώντας ψεύτικα όπλα μπροστά από ένα πανό που να γράφει «δεν παραδίδουμε τα όπλα μας» (!!!)

- και, το πιο σημαντικό για μας, η προκήρυξή μας έγινε αποδεκτή από την πλειοψηφία της συνέλευσης του Rennes 2, όπως επίσης και της συνέλευσης του πανεπιστημίου Rennes 1.

Μόλις τελείωσε η συνέλευση προσπαθήσαμε να συμμετάσχουμε στην «εξωτερική επιτροπή» για να προωθήσουμε το εγχείρημά μας για μια «γενική συνάντηση εργατών, φοιτητών, ανέργων και κανενός». Οι τροτσκιστές δεν είχαν και πολλά να πουν ενάντια στο εγχείρημά μας, αλλά δεν τους άρεσε το γεγονός ότι εμφανιστήκαμε ξαφνικά στην «εξωτερική επιτροπή», παίρνοντας τα πάντα στα χέρια μας, απορρίπτοντας την επίτονη αλλά άγονη δουλειά που έκαναν για παραπάνω από δυο μήνες (κάτι το οποίο είναι κατανοητό). Συμφωνήθηκε έτσι να συνεχίσουν να κάνουν «τα δικά τους» (να μοιράζουν μπροστά από τα εργοστάσια αδιάφορα κείμενα που καλούσαν σε γενική απεργία) και εμείς θα κάναμε «τα δικά μας»: να μοιράσουμε την προκήρυξή μας κατά τη διάρκεια της διαδήλωσης της επόμενης μέρας και να κολλήσουμε αφίσες που θα καλούν σε γενική συνέλευση «κατοίκων της Ρεν», εργατών και μη.

Τρίτη 4 Απριλίου

(Δεύτερη μέρα απεργίας που κάλεσαν τα συνδικάτα)

Η πρώτη δράση της ημέρας ήταν το μπλοκάρισμα του σταθμού των λεωφορείων στις έξι το πρωί. Οι οδηγοί λεωφορείων δεν μπορούσαν να απεργήσουν, όπως είχαν κάνει την προηγούμενη βδομάδα, επειδή τα συνδικάτα δεν είχαν καταθέσει έγκαιρα την ειδοποίηση για απεργία. Έτσι, κάποιοι οδηγοί είχαν ζητήσει από τους φοιτητές να έρθουν και να κλείσουν το σταθμό. Δεν πήγα στη δράση αυτή αλλά άκουσα ότι 30 φοιτητές ήταν αρκετοί για να αποκλειστεί ο σταθμός, κυρίως επειδή οι εργάτες ήταν έτσι κι αλλιώς ευχαριστημένοι με τον αποκλεισμό. Μόνο οι διευθυντές ήταν ένα μικρό πρόβλημα. Παρόλα αυτά, ο αποκλεισμός κράτησε μέχρι τις δέκα (όχι αργότερα, ώστε να μπορέσει ο κόσμος να πάει στη διαδήλωση) και εμπόδισε τα δύο τρίτα των λεωφορείων να λειτουργήσουν. Προφανώς, αν οι εργάτες δεν ήταν με το μέρος μας, οι διευθυντές θα μπορούσαν εύκολα να καλέσουν τους μπάτσους και να μας αναγκάσουν να φύγουμε, αφού δεν ήμασταν αρκετοί για να τους αντιμετωπίσουμε.

Στις έντεκα πήγαμε στη διαδήλωση για να μοιράσουμε τις προκηρύξεις μας. Ο κόσμος ήταν όσος και την προηγούμενη εβδομάδα. Στις εφημερίδες γράφτηκε ότι υπήρχαν λιγότεροι απεργοί στο δημόσιο τομέα και περισσότεροι στον ιδιωτικό. Όταν η «προγραμματισμένη» διαδήλωση τελείωσε, κάποιοι (γύρω στους 1000) πήγαν να καταλάβουν το σταθμό, άλλοι το χώρο της σχολικής επιθεώρησης (και κατάφεραν να σκαρφαλώσουν στη

στέγη), ενώ περίπου 5000 άνθρωποι πραγματοποίησαν μια «αυθόρμητη διαδήλωση». Εκείνη την ώρα, πήγαμε στη συνάντηση/συνέλευση που είχαμε καλέσει με τις προκηρύξεις μας, έχοντας προετοιμάσει αυτά που θέλαμε να πούμε, αλλά όχι και εξοπλισμό (όπως μικρόφωνο κλπ...) αφού περιμέναμε 100 άτομα στην καλύτερη περίπτωση. Όταν φτάσαμε, τα συνδικάτα (τα πιο ριζοσπαστικά, όπως το SUD και η CNT⁸) ήταν ήδη εκεί, είχαν φέρει μαζί τους ηχοσυστήματα (με απαίσιμα μουσική για να μας διασκεδάσουν) και ήταν έτοιμοι να ξεκινήσουν τη συνάντηση χωρίς εμάς! Και υπήρχαν εκατοντάδες άνθρωποι (η τοπική εφημερίδα ανέφερε μέχρι και χίλιους). Δεν πήγε όπως ακριβώς θέλαμε, μιας και τα συνδικάτα μονοπωλούσαν την κατάσταση, αλλά καταφέραμε να παρέμβουμε 5-6 φορές για να θυμίσουμε στον κόσμο για ποιο λόγο είχαμε οργανώσει τη συνάντηση, εν συντομία, για να συστήσουμε μια «*comite de lutte Rennais*» (επιτροπή αγώνα της Ρεν), ανοιχτή σε όλους, της οποίας ο σκοπός θα ήταν να οργανώσει δράσεις ενάντια στην κανονική λειτουργία της οικονομίας και να προσπαθήσει να παρακινήσει για γενική απεργία. Μια επιτροπή στην οποία ο κόσμος δε θα ήταν υποχρεωμένος να αισθάνεται ότι αντιπροσωπεύει τον τομέα του ή το χώρο εργασίας του, αλλά θα μπορούσε να εκφραστεί ο ίδιος και να λάβει μέρος σαν άτομο σε δράσεις. Γι' αυτό ζητούσαμε από τον κόσμο να έρθει στην πρώτη συνάντηση αυτής της νέας επιτροπής την επόμενη μέρα στο πανεπιστήμιο. Το υπόλοιπο της συνάντησης ήταν αρκετά βαρετό καθώς αυτοί που μιλούσαν ήταν οι ίδιοι πέντε συνδικαλιστές.

Αμέσως, μετά τη συνάντηση μερικοί από μας πήραν μέρος στην «αυθόρμητη διαδήλωση», η οποία στο μεταξύ είχε μετατραπεί σε σύγκρουση. Υπήρχαν ακόμη μερικές χιλιάδες άνθρωποι που συμμετείχαν. Όπως συνήθως, τα επεισόδια συνέβαιναν στην πλατεία δίπλα στα τοπικά γραφεία του UMP, καθώς ο πιο εύκολος τρόπος για να συναντηθεί κανείς με την αστυνομία ήταν να προσπαθήσει να πάει προς τα εκεί. Άρχισε να καταντά ιεροτελεστία, ωστόσο, και να μην έχει ιδιαίτερο ενδιαφέρον, αφού η αστυνομία ήταν συνηθισμένη σε συγκρούσεις που συνέβαιναν στην συγκεκριμένη πλατεία και ήξερε πώς να αντιδράσει: απλώς θα μας πετούσαν πολλά δακρυγόνα μέχρι να αποχωρήσουμε και αφού θα μας ακολουθούσαν για λίγα μέτρα, θα σταματούσαν και θα μας περίμεναν να επιστρέψουμε και μετά θα ξανάρχιζαν. Επίσης, είχαν καθαρίσει την πλατεία από οτιδήποτε θα μπορούσε να πεταχτεί. Και πρέπει επίσης να ειπωθεί ότι, όπως την προηγούμενη βδομάδα, ακόμη κι αν υπήρχαν αρκετές χιλιάδες ανθρώπων, μόνο γύρω στους 100 ήταν πραγματικά διατεθειμένοι να συγκρουστούν. Αλλά το γεγονός

⁸ *Solidaires Unitaires Democratiques* και *Confederation Nationale du Travail*. Η πρώτη είναι μια ομάδα συνδικάτων που συμμετέχει στο ευρωπαϊκό και παγκόσμιο κοινωνικό φόρουμ, ενώ η CNT είναι αναρχοσυνδικαλιστική οργάνωση.

ότι όλοι οι άλλοι ήταν διατεθειμένοι να μείνουν παρόλο που είχαν φάει δακρυγόνα ήταν σημαντικό ούτε άκουσα να έχει δημιουργηθεί κανένα πρόβλημα με ειρηνιστές εκείνη την ημέρα. Μετά από λίγο, οι συγκρούσεις μεταφέρθηκαν στους στενούς πλακόστρωτους δρόμους του κέντρου. Αυτό σήμαινε ότι όλα γίνονταν πιο απρόβλεπτα, για τους μπάτσους και για εμάς. Μπάτσοι έφταναν από παντού, αλλά ήταν ευκολότερο να τους επιτεθούμε περαστικοί εμπλέκονταν επίσης. Αυτό που είχαμε περισσότερο να φοβηθούμε ήταν οι μπάτσοι με πολιτικά [BAC - *Brigade anticriminalite*, (σ.τ.μ.) ειδική ομάδα αντιμετώπισης εγκλήματος της γαλλικής αστυνομίας] οι οποίοι σε αυτές τις περιπτώσεις είχαν μόνο κράνη και κλομπ και γι' αυτό το λόγο μπορούσαν να τρέξουν πολύ γρήγορα. Αυτοί επιτίθενται σε απομονωμένους διαδηλωτές και συνήθως ένας από αυτούς έχει ένα όπλο με «πλαστικές» σφαίρες στραμμένο προς τους υπόλοιπους διαδηλωτές προκειμένου να μην αντιδράσουν. Αυτές οι σφαίρες, που στην ουσία είναι φτιαγμένες από καουτσούκ, σε ακινητοποιούν εάν φας μία στο πόδι και μπορούν ακόμη και να σε σκοτώσουν αν τη φας στο κεφάλι (οι μπάτσοι προφανώς σημαδεύουν στο κεφάλι για εκφοβισμό). Όλοι φοβούνταν αυτά τα όπλα και σε αρκετές περιπτώσεις είδα κόσμο να τρέχει και να το σκάει φωνάζοντας «πλαστικές σφαίρες, πλαστικές σφαίρες!». Ωστόσο, άκουσα ότι κάποια φορά διαδηλωτές στρίμωξαν μια ομάδα της BAC, χωρίς να το περιμένει, στη γωνία του δρόμου και κατάφεραν να τους κυνηγήσουν, πετώντας τους πέτρες. Κάποιοι από τους «αναρχικούς» είχαν προετοιμάσει μια τεχνική: φώναζαν μια λέξη ως σινιάλο για να αρχίσουν να πετούν ταυτόχρονα όλες τους τις πέτρες. Σε μερικές περιπτώσεις αυτό ανάγκασε την αστυνομία να υποχωρήσει και όλοι όσοι βρίσκονταν τριγύρω το επιδοκίμασαν.

Η «αυθόρμητη διαδήλωση» είχε αρχίσει γύρω στις δύο και τελείωσε περίπου στις επτά το απόγευμα. Τότε επιστρέψαμε στο πανεπιστήμιο για να προετοιμάσουμε τις δράσεις για την επόμενη μέρα.

Τετάρτη 5 Απριλίου

Πήγαμε να αποκλείσουμε την περιφερειακή οδό στις έξι το πρωί. Αυτή τη φορά ήμασταν λιγότεροι από την προηγούμενη βδομάδα, γύρω στους 100. Ήταν πιο δύσκολο να βρούμε αντικείμενα που θα μας χρησίμευαν ως οδοφράγματα μιας και η αστυνομία είχε καθαρίσει τα περισσότερα. Για πρώτη φορά είχαμε φέρει λίγο καφέ και τσάι για τους οδηγούς και είχαμε μερικές πολύ ενδιαφέρουσες κουβέντες με κάποιους από αυτούς πίνοντας καφέ μαζί. Ωστόσο, υπήρχαν περισσότεροι αγανακτισμένοι οδηγοί από την προηγούμενη βδομάδα, ειδικά εκείνοι που είχαν αποκλειστεί και τότε. Ένας νεαρός με χτύπησε στο κεφάλι καθώς του προσέφερα καφέ. Δεν περίμενε ότι θα ανταποδώσω και όταν το έκανα απλώς επέστρεψε στο αμάξι του. Μερικοί

φορτηγατζήδες προσπάθησαν ξανά να καταστρέψουν το οδόφραγμα μας, χωρίς επιτυχία. Αυτή τη φορά, η αστυνομία χρειάστηκε μόνο σαράντα λεπτά για να έρθει και να μας επιτεθεί, παρόλο που είχαμε αποκλείσει την περιφερειακή σε 3 σημεία. Αφού μας έριξαν πολλά δακρυγόνα, απέκλεισαν όλους τους δρόμους που οδηγούν στο κέντρο. Εγκλωβιστήκαμε σε ένα βιομηχανικό προάστιο για περισσότερο από μια ώρα, με τους μπάτσους να μας ακολουθούν οπουδήποτε κι αν πηγαίναμε. Στο τέλος, αναγκαστήκαμε να μπούμε όλοι στα λεωφορεία που σταματούσαν στην περιοχή, και ακόμη και τότε η αστυνομία μας συνόδευσε σε όλο τη διαδρομή προς το κέντρο. Έπειτα, πήραμε τον υπόγειο για το πανεπιστήμιο, μόνο και μόνο για να τον αποκλείσουμε. Ήταν πολύ εύκολο μιας και το να μπλοκάρεις μονάχα τις πόρτες ενός βαγονιού ήταν αρκετό για να μπλοκάρει όλο το σύστημα.

Ακούσαμε μια φωνή να λέει στους επιβάτες ότι ο υπόγειος δε λειτουργούσε *«suite a des actes de malveillance»* (εξαιτίας βανδαλισμών)!

Δε μείναμε πολύ (20 λεπτά περίπου) γιατί το να δεχτούμε επίθεση από την αστυνομία σε σταθμό υπόγειου (με μια έξοδο μονάχα) ήταν μια πολύ τρομακτική προοπτική.

Επιστρέψαμε στο πανεπιστήμιο· φύγαμε μια ώρα αργότερα και να πάμε να την πέσουμε στη διαδήλωση των «αντι-καταληψιών» μπροστά από το δημαρχείο.

Τα ΜΜΕ είπαν ότι εμείς ήμασταν 100 και αυτοί 200, αλλά πραγματικά πιστεύω ότι ήμασταν τουλάχιστον όσοι και αυτοί. Μπορούσαμε να αναγνωρίσουμε από τα ρούχα που φορούσαν σε ποιο στρατόπεδο ανήκαν: πραγματικά όλοι φαίνονταν να είναι καθωσπρέπει φοιτητές από πλούσιες οικογένειες. Είμαι σίγουρη ότι υπήρχαν αντι-καταληψίες και ανάμεσα στους φτωχούς φοιτητές, αλλά αυτοί δε διαδήλωναν ενάντια στην κατάληψη, από όσο είδα. Οι «αντι-καταληψίες» συνοδεύονταν επίσης και από 30 ιδιοκτήτες μαγαζιών από το κέντρο της πόλης και από μερικές δεξιές προσωπικότητες της Ρεν, συμπεριλαμβανομένου του αρχηγού της δεξιάς φοιτητικής παράταξης, l'UNI (*Union nationale inter-universitaire*). Ωστόσο, επειδή είχαν αποφασίσει ότι η διαδήλωσή τους ήταν «απολιτική», το μόνο σύνθημα που είχαν ήταν το *«Liberez nos facts»* (ελευθερώστε τα πανεπιστήμιά μας) κι έτσι, το πρώτο πράγμα που κάναμε ήταν να βρούμε συνθήματα και να τα τραγουδήσουμε πολύ δυνατά! Όπως:

«Travail, famille, patrie, vive Sarkozy» (Εργασία, οικογένεια, έθνος, ζήτω ο Σαρκοζύ)

«Anti-greivistes en colere, le caviar il est trop cher» (Οι αντι-καταληψίες είναι θυμωμένοι, το χαβιάρι είναι πολύ ακριβό)

Και άλλα πολλά παρόμοια.

Έπειτα τους κυνηγήσαμε και τους χτυπήσαμε, αποκαλώντας τους *«moutons»* (πρόβατα)

Ταυτόχρονα όλοι έψαχναν τη «Βαλερί», που εί-

χαμε επιλέξει ως τη μασκότ των «αντι-καταληψιών». Μερικές εβδομάδες νωρίτερα, είχε έρθει σε μια συνέλευση να μιλήσει ενάντια στην κατάληψη, αλλά τα επιχειρήματά της ήταν τόσο φτωχά και εμφανώς αντιδραστικά και η προσωπικότητά της τόσο απωθητική που κάποιοι αντι-καταληψίες ψήφισαν υπέρ της κατάληψης εκείνη τη μέρα μόνο και μόνο για να την αποφύγουν. Από τότε θέλαμε να έρχεται και να μιλά σε όλες τις συνελεύσεις, και μάλιστα φτιάξαμε ένα πανό που έλεγε: «Βαλερί, σ' αγαπάμε», το οποίο κρεμάσαμε σε ένα από τα πανεπιστημιακά κτίρια. Έτσι, από την αρχή της διαδήλωσης των αντι-καταληψιών, εκλιπαρούσαμε για έναν λόγο από τη Βαλερί. Κάποια στιγμή, μερικοί από μας την έπιασαν να προσπαθεί να κρυφτεί και την κυνήγησαν, πετώντας της αυγά! Καταφέραμε μάλιστα να κλέψουμε το πανό των αντι-καταληψιών και αρχίσαμε να το καίμε. Μερικές δεξιές προσωπικότητες ρεζιλεύτηκαν επίσης. Στη συνέχεια, έκαναν καθιστική διαμαρτυρία (τότε ήταν μόνο 50 από αυτούς), έτσι τους περικυκλώσαμε και τους ρίξαμε χαλασμένα αυγά. Διασκορπίστηκαν αμέσως...

Πρέπει να πω ότι είχε πολλή πλάκα!

Στις επτά το απόγευμα επιστρέψαμε στο πανεπιστήμιο για τη συνάντηση της επιτροπής αγώνα της Ρεν που είχαμε καλέσει την Τρίτη.

Υπήρχαν γύρω στα 50 με 80 άτομα, οι περισσότεροι μέλη συνδικάτων ή μιλιάντηδες. Νομίζω ότι αυτό μπορεί εν μέρει να ερμηνευθεί από το γεγονός ότι η συνάντηση γινόταν στο πανεπιστήμιο, το οποίο βρίσκεται έξω από το κέντρο της πόλης και ίσως για μερικούς είναι μέρος που δύσκολα πηγαίνουν. Έτσι, κατά κάποιο τρόπο απέτυχε. Ωστόσο, είχε ενδιαφέρον το γεγονός ότι τα περισσότερα μέλη των συνδικάτων που ήταν παρόντα έλεγαν ότι τα συνδικάτα τους δεν έκαναν αρκετά σ' αυτό το κίνημα και ότι δεν περίμεναν να καλέσουν σε γενική απεργία. Αυτοί οι ίδιοι άνθρωποι ήθελαν να συμμετέχουν περισσότερο στο κίνημα, σε ατομικό επίπεδο, χωρίς να χρειάζεται να αναφέρονται στα συνδικάτα τους ή να τους απασχολεί το αν οι πράξεις τους θα γίνονταν αποδεκτές από τα συνδικάτα. Συζητούσαμε για πολλή ώρα για το τι θα έπρεπε να είναι αυτή η «επιτροπή αγώνα» η παρουσία όμως ενός τροτσκιστή καθιστούσε δύσκολη τη συζήτηση, μιας και αυτός επέμενε ότι η επιτροπή θα έπρεπε μονάχα να υλοποιεί τις αποφάσεις που υποτίθεται πάρθηκαν στην αρχική ανοιχτή συνάντηση της Τρίτης, ώστε να είναι «αντιπροσωπευτική». Αυτό μας φάνηκε τελείως γελοίο, μιας και λίγοι μόνο συνδικαλιστές είχαν μιλήσει εκεί και τίποτα συγκεκριμένο δεν είχε αποφασιστεί στην πραγματικότητα. Απαντήσαμε ότι αυτό που είχε σημασία ήταν ότι ήμασταν μια ομάδα ανθρώπων που ήθελαν να οργανωθούν ώστε να κάνουν πράγματα μαζί, χωρίς να τους απασχολεί αν είναι «αντιπροσωπευτικοί» ή όχι. Ο τροτσκιστής διέκοπτε συνεχώς τη συζήτηση και μόνο όταν όλη η γενική συνέλευση του είπε να το βουλώσει το έκανε. Τελικά, τα μόνα πράγματα που αποφασίσαμε

ήταν να κάνουμε άλλη μια συνάντηση την Παρασκευή, κατά προτίμηση στο κέντρο της πόλης, και ότι θα έπρεπε να οργανώσουμε μια δράση για να μπλοκάρουμε όλοι μαζί την κανονική λειτουργία του εμπορικού κέντρου το απόγευμα του Σαββάτου.

Πέμπτη 6 Απριλίου

Επειδή το μπλοκάρισμα της περιφερειακής οδού την Τετάρτη δεν ήταν ιδιαίτερα επιτυχές, θέλαμε να δοκιμάσουμε μια διαφορετική τεχνική. Αντί να δώσουμε ραντεβού κατευθείαν στη *rocade*, συναντηθήκαμε στο πανεπιστήμιο στις έξι το πρωί ώστε να αποφασίσουμε τελευταία στιγμή που θα πάμε. Αλλά κι αυτό απέτυχε: παρόλο που πέρασαν μόνο 15 λεπτά από τη στιγμή που πήραμε την απόφαση μέχρι την ώρα που φτάσαμε στην περιφερειακή (πήραμε τον υπόγειο), η αστυνομία ήταν ήδη εκεί. Είναι ξεκάθαρο ότι τους είχε ενημερώσει κάποιος «από τα μέσα», όπως επίσης ότι είχαν έτοιμα περιπολικά σε διαφορετικά σημεία της *rocade*. Είναι επίσης ξεκάθαρο ότι είχαν αποφασίσει να μη μας δώσουν καμιά ευκαιρία αυτή τη φορά. Όταν είδαμε τους μπάτσους στη *rocade* πήγαμε να αποκλείσουμε έναν από τους δρόμους που οδηγούν σ' αυτή, αλλά μας ακολούθησαν. Έτσι, ξεκινήσαμε μια αυθόρμητη πορεία σ' αυτό το δρόμο, προσπαθώντας που και που να τους ξεφορτωθούμε και να φτάσουμε στην περιφερειακή πριν από αυτούς. Καθώς κι αυτό δεν έπιασε, αποφασίσαμε να πάμε κάπου αλλού, αλλά μόνο 4-5 από εμάς θα ήξεραν πού. Έτσι, πήραμε τον υπόγειο, χωρίς να ξέρουμε που πηγαίνουμε, και όταν ακούσαμε το σύνθημα βγήκαμε έξω σε ένα σταθμό που βρισκόταν πολύ κοντά σε ένα άλλο σημείο της περιφερειακής. Τρέξαμε για να φτάσουμε πριν από τους μπάτσους. Ξεκινήσαμε να φτιάχνουμε ένα οδόφραγμα, αλλά 5 λεπτά αργότερα έφτασε η αστυνομία και προσπάθησε να μας περικυκλώσει. Αρχίσαμε να τρέχουμε, με τα CRS να μας καταδιώκουν, χτυπώντας μας με τα κλομπ, και μετά από 5 λεπτά καταφέραμε να διασκορπιστούμε χωρίς να έχουμε συλλήψεις. Στις δέκα είχαμε ραντεβού για να οργανώσουμε μια δράση ενάντια στην ANPE (πρακτορείο εύρεσης εργασίας). Μερικοί θα πήγαιναν στην ANPE πριν από τους άλλους, σε διαφορετική στιγμή ο καθένας, προσποιούμενοι ότι ψάχνουν για δουλειά. Αυτό θα τους εμπόδιζε να κλείσουν τις πόρτες όταν θα έφτανε ο πολύς κόσμος. Στην πραγματικότητα αποδείχτηκε ότι δεν ήταν απαραίτητο, αφού οι εργαζόμενοι της ANPE δεν προσπάθησαν να μας σταματήσουν, δεν κάλεσαν την αστυνομία και μας χαμογελούσαν καθώς κάναμε «*demenage*» στο μέρος. Βγάλαμε τα πάντα έξω, ακόμη και τους φακέλους και τα αρχεία, και τα μεταφέραμε όλα στη μέση ενός δρόμου εκεί κοντά ώστε να τα χρησιμοποιήσουμε ως οδόφραγμα. Ήμασταν γύρω στους 200 και οι μισοί από μας ήταν μαθητές: έτσι, η ατμόσφαιρα ήταν πολύ ευχάριστη, ο κόσμος τραγουδούσε και χόρευε. Μεί-

ναμε μιάμιση ώρα περίπου, μετά μεταφέραμε τα έπιπλα πίσω, αφού μερικοί μαθητές το 'χαν υποσχεθεί στους εργαζόμενους.

Στη συνέχεια πήγαμε στη διαδήλωση που οργάνωναν φοιτητές και μαθητές, στην οποία μαζεύτηκαν γύρω στα 5000 άτομα. Μετά από μία ώρα περίπου, μετατράπηκε σε «αυθόρμητη διαδήλωση», με την έννοια ότι κανείς δεν ήξερε που πηγαίναμε, αλλά και κανείς δεν είχε ιδέα για το που θα έπρεπε να πάμε: έτσι, καταλήξαμε να περπατάμε για ώρες χωρίς να κάνουμε τίποτα το ιδιαίτερο. Κάποια στιγμή, ωστόσο, μερικοί κατάφεραν να κατευθύνουν τη διαδήλωση προς τη νομική, έναν τομέα του Rennes 1 που δεν είχε κάνει καθόλου απεργία: μπήκαμε στο πανεπιστήμιο, διακόπτοντας όλα τα μαθήματα. Σε ένα αμφιθέατρο, 50 φοιτητές νομικής παρακολουθούσαν το μάθημα όταν μια ομάδα 100 ατόμων μπήκε μέσα και άρχισε να τραγουδά τη Διεθνή, χτυπώντας καρέκλες και τραπέζια, πετώντας πράγματα στον καθηγητή, ενώ κάποιοι προσποιούνταν ότι τσακώνονται πάνω στη σκηνή. Μια άλλη ομάδα περίπου 50 φοιτητών κατάφερε να μπει στο τοπικό γραφείο της UNI και κατάστρεψε οτιδήποτε υπήρχε μέσα. Μετά από μια ώρα η διαδήλωση έφυγε, συνέχισε για λίγο και μετά κατέληξε να κάνει μια καθιστική διαμαρτυρία μπροστά στο δημαρχείο.

Έφυγα Παρασκευή πρωί. Διάβασα ότι εκείνη τη μέρα 50 φοιτητές μπλόκαραν ένα ταχυδρομικό γραφείο για λίγες ώρες και οι εργαζόμενοι εκεί σταμάτησαν να δουλεύουν σε ένδειξη αλληλεγγύης προς τους διαδηλωτές.

Τη Δευτέρα, ο Βιλπέν ανακοίνωσε την απόφασή του να αποσύρει το CPE. Ήταν μια καθοριστική στιγμή, που θα έδειχνε αν αρκετοί φοιτητές ήταν διατεθειμένοι να συνεχίσουν την απεργία προκειμένου να απαιτήσουν την απόσυρση του «νόμου για την ισότητα των ευκαιριών» και του CNE, δηλαδή να διεκδικήσουν τα άλλα δύο

αιτήματα που το κίνημα είχε θέσει. Στη γενική συνέλευση εκείνου του απογεύματος, στην οποία μαζεύτηκαν 5000 φοιτητές, η πλειοψηφία (περίπου 2700 ενάντια σε 2300) αποφάσισε ότι η κατάληψη έπρεπε να σταματήσει. Την Τετάρτη, ωστόσο, οργάνωθηκε νέα συνέλευση, στην οποία βρέθηκαν 7000 άτομα. Αυτή τη φορά, τα άτομα που καταμετρούσαν τις ψήφους ανακοίνωσαν ότι υπήρχαν περισσότεροι φοιτητές υπέρ της κατάληψης απ' ό,τι κατά, παρόλο που κάποιοι έλεγαν ότι ήταν δύσκολο να εκτιμηθεί. Ο πρόεδρος του πανεπιστημίου αρνήθηκε να θεωρήσει την απόφαση νόμιμη, αλλά βλέποντας ότι η ένταση ανάμεσα σ' αυτούς που ήταν υπέρ και αυτούς που ήταν κατά της κατάληψης αυξανόταν, αποφάσισε να περιμένει μέχρι την επόμενη Τρίτη πριν επιτρέψει την επανέναρξη των μαθημάτων. Μερικοί απεργοί συζήτησαν την πιθανότητα να εμποδίσουν το άνοιγμα του πανεπιστημίου περιφρουρώντας την είσοδο την Τρίτη το πρωί. Ωστόσο, η προσπάθεια απέτυχε και οι 100 περίπου φοιτητές που ήρθαν δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτα για να εμποδίσουν το άνοιγμα του πανεπιστημίου.

Είναι δύσκολο να εκτιμήσουμε τι ήταν αυτό που έκανε τις δυο συνέλευσεις να φτάσουν σ' αυτές τις αντιφατικές αποφάσεις. Πιθανόν, κάποιοι φοιτητές που ήταν υπέρ της απεργίας, δεν είχαν μπει στον κόπο να έρθουν στη συνέλευση της Δευτέρας, νομίζοντας ότι θα ψηφιστεί κατάληψη τόσο εύκολα και αυτόματα όπως πριν, και αυτοί οι ίδιοι φοιτητές ήταν παρόντες την Τετάρτη. Αλλά, έτσι κι αλλιώς, ακόμη κι αν 3500 φοιτητές εξακολουθούσαν να είναι υπέρ της συνέχισης της απεργίας μετά την απόσυρση του CPE, μόνο μια μικρή μειοψηφία είχε την ενέργεια και το κίνητρο να παλέψει ενάντια στο άνοιγμα του πανεπιστημίου.

Jeanneneton

Παράρτημα

Η προκήρυξη που καλούσε σε συνέλευση εργατών, φοιτητών, μαθητών και ανέργων την Τρίτη 4 Απριλίου.

Συνάντηση: Σήμερα, Τρίτη 4 Απριλίου, στις 9.

Για να πραγματοποιήσουμε τα καλέσματα για απεργίες διαρκείας και το μπλοκάρισμα της οικονομίας.

Το κίνημα που ξεκινήσαμε πριν από οχτώ εβδομάδες ενάντια στο CNE και τον επονομαζόμενο «νόμο για την ισότητα των ευκαιριών» (μέρος του οποίου είναι το CPE) φτάνει τώρα σε ένα καθοριστικό σημείο καμπής. Η χρήση του 49.3, που ακολουθήθηκε από τη δημοσιοποίηση του CPE, αφού τα συντονιστικά των φοιτητών και των μαθητών είχαν απαιτήσει την άνευ όρων απόσυρσή τους, δεν αφήνει χώρο για συμβιβασμό. Με το να συλλαμβάνει ανθρώπους σε κάθε διαδήλωση και να τους προσάπτει κατηγορίες, με το να απειλεί ότι θα χρησιμοποιήσει την αστυνομία για να σπάσει τις καταλήψεις στα σχολεία, η κυβέρνηση δείχνει ότι δε φοβάται να κηρύξει ανοιχτό πόλεμο εναντίον μας.

Η κατάσταση αυτή απαιτεί επειγόντως να διαλέξουμε πλευρά. Ο αγώνας, αν επεκταθεί και σε άλλους τομείς, μπορεί να προσφέρει σε όλους μας μια ευκαιρία άνευ προηγουμένου να ακυρώσουμε τη φιλελεύθερη αντεπανάσταση που λαμβάνει χώρα εδώ και 25 χρόνια: αν παραμείνει εγκλωβισμένος στη νεολαία, η ήττα του στην απομόνωση θα αποτελέσει ήττα του κοινωνικού κινήματος συνολικά, και αυτό για πολύ καιρό. Όπως έδειξε η ήττα του κινήματος ενάντια στην αναδιάρθρωση του συνταξιοδοτικού (2003), δεν υπάρχει αμφιβολία ότι οι επιλεκτικές μέρες απεργίας και διαδηλώσεων δεν είναι αρκετές. Η νίκη του κινήματος απαιτεί τη γενίκευση της απεργίας και του μπλοκαρίσματος της οικονομίας και την απαραίτητη μαζική συμμετοχή σε δράσεις ικανές να ασκήσουν πίεση στην κυβέρνηση με αποτελεσματικό τρόπο.

Δεν μπορούμε να βασιζόμαστε μόνο στην ηγεσία των συνδικάτων για να συγκροτήσουμε άμεσα, σε τοπικό επίπεδο, μια δύναμη που θα συγκεντρώνει όλους τους μισθωτούς εργάτες, τους μαθητές, τους φοιτητές, τους ανέργους και τους επισφαλείς που είναι αποφασισμένοι να προωθήσουν αυτή τη γενίκευση. Καλέσαμε αυτή τη συνάντηση προκειμένου να συνεισφέρουμε στη δημιουργία μιας επιτροπής αγώνα της Ρεν, ανοιχτή σε όλους αυτούς που απορρίπτουν τη φιλελεύθερη πολιτική που σήμερα υλοποιείται. Το ζήτημα πλέον δεν είναι απλά να δηλώνει κανείς τη συμπαράστασή του στους φοιτητές, αλλά να οργανωθεί ώστε να αντιμετωπίσει την επίθεση της κυβέρνησης που επηρεάζει όλες τις κοινωνικο-επαγγελματικές κατηγορίες.

Η σημερινή συνάντηση δεν επιθυμεί να συγκροτήσει μια «δια-επαγγελματική συνέλευση» όπου θα αρκούμαστε στο να επαναλαμβάνουμε ότι πράγματι «η κατάσταση απαιτεί γενική απεργία, αλλά...». Δεν περιμένουμε απλά αυτούς που θα 'ναι παρόντες να συμμετέχουν ως «αντιπρόσωποι» των εργασιακών «τους» χώρων όπου η κατάσταση δεν είναι αρκετά «ώριμη» το κάλεσμά μας απευθύνεται σε αυτούς που, άσχετα με το από πού προέρχονται, επιθυμούν να συμμετέχουν άμεσα στο μπλοκάρισμα της οικονομίας (τραίνων, δρόμων, βιομηχανικών ζωνών), και να γενικεύσουν τα σταματήματα της εργασίας. Αυτούς που επιθυμούν να προωθήσουν απεργίες διαρκείας σε τομείς-κλειδιά της οικονομίας. Αισθανόμαστε την επιτακτική ανάγκη να οργανώσουμε δράσεις άμεσα, γνωρίζοντας ότι η κυβέρνηση περιμένει τις σχολικές διακοπές, καθώς και να εκβιάσει με τις επερχόμενες εξετάσεις προκειμένου να μας αποδυναμώσει. Ως τέτοια, η επιτροπή αυτή μπορεί να αποφασίσει για μια εναρκτήρια δράση από την Τετάρτη.

Από μας εξαρτάται να περάσουμε στην επίθεση.

Γενική Συνέλευση των φοιτητών των Rennes 1 και 2

Η δουλειά είναι ένα γκούλαγκ με κλιματισμό